

БОГДАН МАЗЕПА

ЗОРОЯНДА
Ладъ

ЛІРИКА

1956

БОГДАН МАЗЕПА

ЗОРЯНА ДАЛЬ

ЛІРИКА

1956

**НАКЛАДОМ ПРИЯТЕЛІВ АВТОРА
Едмонтон**

Обкладинка мистця І. Кейвана

BOHDAN MAZEPA

STARLIT HORIZON

LYRICS IN THE UKRAINIAN LANGUAGE

F. Meier

МОЇ ПІСНІ

Весняних арф не чути тут мені.
Згубив я десь: лілею, руту, рожу.
Пісень гучних співати більш не можу,
Бо дні оці безмірно вже сумні.

Душа холоне німо в чужині.
Сучасним серця більше не тривожу.
Кругом ліси і гори на сторожі.
Поля вітчизни бачу тільки в сні. . .

Якщо колись, крізь море синьозоре,
Полину знов у райдужні простори,
Бклонитись рідній, батьківській землі, —

Тоді мої пісні почнуть лунати.
Коли ж повік блукатиму без хати —
В чужій вони розвіються імлі.

СВІТ І КРАСА

М. М.

Пригадую, друже, світанки рум'яні,
Рясне многоцвіття левад і садів.
Сміялося серце, хоч був на вигнанні,
Пісням солов'їним душою радів!

Пригадую Альпи — гіганти дрімучі,
П'янкі аромати соснових лісів;
У сяєві зір водограї і кручі,
І скелі безмовні — граніти віків.

Пригадую море. В суворі години
Я слухав стихії приглушений рев.
А сонячний захід погожої днини
Купався у хвилях із піснею мев. . .

Як струни затихнуть в моєму коханні,
І очі примружу для вічного сну —
Я ще раз згадаю світанки рум'яні,
Тебе, милий друже, і юну весну.

ЕЛЕГІЯ

Д. М.

У час вечеровий, у пізню годину,
Сиджу я над пlesом чужої ріки.
Тут чую немов би струну солов'їну,
Тут казку шепочуть вільшини листки.

Як mrйно, як любо, в цю пору спочити!
Ось місяць підвісся. Забліс водограй.
І хочеться серце зболіле розкрити,
Щоб пісню почути про батьківський край.

Вже вечір серпанком росинки розсипав.
Снуються над берегом тіні нічні:
У річці чужій увижаеться Стрипа —
За морем, у рідній моїй стороні. . .

Гойдаються хвилі, міняючи краску,
За піvnіч минуло. Підвожуся йти.
Та жаль залишати симфонію-казку
В розгойданім плесі, в кругу самоти.

МОГИЛИ НЕЗНАНИХ

містерія

Ген за гори, моря, впало сонце рум'яне.
І стожаром зайнявся сумний небосхил.
Йду у простір німий, де чорніють кургани,
Де колишуться трави з далеких могил.

Хто заснув тут навіки? Хто батька утратив?
Хто у світі сумує, що сина нема? —
Вже давно відгриміли тут танки, гранати,
Відгулялася смерть, як нещадна чума. . .

Деб не жив ти, і скільки — твій вечір настане:
На смертельній постелі, чи в смертнім бою.
У задумі дивлюсь на могили незнаних —
Хтось незнаний побачить могилу мою.

Місяць сталлю забліс — свідок битви і скону.
Тут осики, бур'ян, і нічна каламутъ.
Наче духи ідуть крізь туманну заслону,
Наче пісню тихцем із вітрами снують.

Мов ясніють шоломи і зброя без ліку,
Молодечі обличчя засмаглі, палкі.
Ось звитяжці давнин і двадцятого віку,
Ось маршують в рядах — батальйони, полки.

Так дивлюсь і дивлюсь в зачарованій далі.
Раптом дзвін пролунав — я прокинувся вмить.
Всюди тиша німа, і кургани запалі,
Тільки листя осик із вітрами шумить.

23.3.55

ОСІНЬ

Сльота. Сльота. Брудні квартали.
І брук пощерблений, слизький.
Вже зграї птиць повідлітали
І дме туманний вітровій.

Чужі міста. Похмурі лиця.
І тужно так від чорних дум.
Щоночі дім родинний сниться —
Куди я більше не прийду.

ІМПРОВІЗАЦІЯ

О, велетню Дніпре, що гнівом гримів,
Стрічаючи орди Батиїв!
Невже нам не бачить твоїх берегів,
Тобі не вклонятися, Київ?

Невже не побачить нам батьківських стріх?
Блукати бездомними вічно?
Усе я згубив, тільки віру зберіг
До тебе, далека вітчизно. . .

Ридають з-над моря холодні вітри,
Клекоче орел на вершині.
І зріє в душі молодечий порив,
Як віра, живуча донині.

В БЕЗНАДІЙНОСТІ

Печаль різьбить моє чоло.
І серце не палке — студене.
Чому цей світ — тюрма для мене? —
Колись — так весело було. . .

Недавно так, любов, весну
Згубив десь марно на роздоллі.
Ще рік, ще два — в чужому полі
Десь може я навік засну.

ТИХШЕ ВИЙТЕ, ВІТРИ!

Тихше вийте, вітри із Аляски!
Зупиніть голосіння на мить.
У цей вечір я слухав би казку
Про безкраю небесну блакить.

Про країну — де сонце рум'яне
Ніжить ранком пахучі жита,
Де дігвора збирає каштани
І вінки волошкові спліта.

Може хтось у задумані ночі
Мене жде з далини край вікна.
І з гіркою печаллю пророчить:
“Він прилине, мов юна весна. . .”

Мружу очі. І прагнеться ласки
Юних днів — на хвилину, на мить. —
Не втихають вітри із Аляски
І засніжена пуша шумить.

ВІДШУМИЛА В НЕЗНАНЕ

Уже птиці весну зустрічають —
Лиш у мене — журба і зима.
Чути щебет в зеленому гаю —
Та для мене розради нема.

Гасне заходу небо багряне.
Плінє присмерку сутінь мутна. —
Моя юнь відшуміла в незнане —
Недоквітла, коротка весна.

ДОЛЯ

Пішов я в світ на долі зов,
Шляхами щастя і печалі.
Один лиш скарб душі знайшов:
Ясні, вселюдські ідеали.

Сказав хтось тихо: “Сину, знай —
Буття твоє в таємних книгах.”
І знов іду я в казки край,
І знов пливу по свіжих хвилях.

Таємний зов, таємний клич. —
Куди ведеш, химерна доле? . . .
Десь жде мене та вічна ніч —
Коли не збуджуся я ніколи.

ТУГА

Із долею в герці
Душею знеміг.
І смуток на серце
Мов камінь, наліг.

А доля химерна
Відлічує дні.
Чи ж радість поверне
До мене хоч в сні?

СУМНІ СВІДКИ

Де грізно ревіли гармати,
Де падали бомби гrimучі —
Там нині ні сліду із хати,
Там нині лиш ями і кручі.

В казармах — ні муштри, ні пісні,
Лиш вітер бринить у без силлі. . .
У полі десь ворон столітній
Квилить на тернистій могилі.

БУТЯ

Не ремствуй, друже, безупинно,
Спочинь на мить. Пізнай красу.
Бо що життя? — дрібна краплина
У морі вічного часу.

Не нарікай на труд, на дні ці.
Не кволий плач — пісні волій. . .
Колись ти згубишся в крушинці
Шумкого простору землі.

НАД АТЛАНТИКОМ

Вже гримлять бурунів барабани.
Гей, ви шторми палкі!
Гей, ви хвилі прудкі!
Сатаній і вируй, океане!

Твої бурі люблю до нестями.
Мов судно до вітрил,
Наберу свіжих сил —
І помчуся я знову світами!

ПОЕТОВІ

Твори, співай, щоб кожен чув —
Хай пісня в простір лине!
Поему ніжну, без плачу,
І дух твій відпочине.

Хай вдарить музика жива
В найкращі струни серця. . .
Співай, бо пісня порива
За правду йти на герці!

У вогні Прометея-Титана

УКРАЇНА

Там, де луки і ниви пахучі,
Де відзвонює хор солов'їний —
Вже піднявся гігант всемогучий,
Новий лицар моєї країни.

Рання далеч — від Дону до Сяну,
 Таємниче грозою заблисля. . .
 У вогні Прометея-титана
 Насторожений меч Осмомисла!

І ЛИСТОПАДА

Дрімає Юр у присмерку осіннім.
Не чути більше дикого стрільна.
Лиш має прапор. Тихо, наче тіні,
Ідуть творці нескінченого дня. . .

Благословля з висот у ласці Божій —
Король Данило їх великий чин.
Із тьми віків, став знову на сторожі
Кордонів галицьких незборний син!

ВОНИ ІДУТЬ

Гуде січневий сніговій
У день, у ніч понуру.
Вони ідуть в нерівний бій
Під прапором Петлюри!

Вони ідуть. Їх крок гуде.
Ім вірять міліони.
І вся країна спрагло жде
Софійських дужих дзвонів!

ВЧОРА І СЬОГОДНІ

Пройшли гураганом ті дні проклятущі:
Шалів із Берліну наїзник і кат.
Ще досі видніють міста, наче пущі,
Де смерть реготалась у гулі гармат.

Чи чуєш ридання крізь вітер і бурі? —
Європа конає від завданих ран.
Став знову, мов демон, на варті понурій
Із вістрям багнета червоний тиран!

1949

ДО БАТЬКА

Вітри-гурагани, ревучи вночі,
Летять в каламутні простори.
Мов з хвиль буревія я чую кличі,
Мов дух твій до мене говорить. . .

Я далі незламний, мов камінь-граніт.
Зі словом стою на сторожі.
У сина, мій батьку, оставсь заповіт —
За правду він душу положить.

Бо вірить він твердо у той святий день,
Коли заніміють дракони!
І світ стрепецьтесь од вільних пісень
Із вільних грудей міліонів!

ПОВСТАНЕЦЬ

балаяда

Пролог

Захлиналось двадцяте століття.
Гул гармат! Бліск багнетів! Пожар!
Людські душі в тумані сповиті,
Храм народів — дияволу в дар.

Тьмяний присмерк укрив горизонти,
Простір теплої крові напивсь.
З блискавиць ніж розпечений Гонти
Метеором упав на степи.

І в той час, як на чорних руїнах
Вівся бій двох тиранів-вождів,
У повстанні палкім Україна
Гартувала геройв-синів.

I

Над високим будинком вже пізно
Тріпотіло чуже знамено.
Хтось в погонах, жорстокий і грізний,
Позирав крізь відкрите вікно.

Хижі очі спинялись на селях
І покрівлях задимлених хат,
На розлогих лісах і на скелях,
І на тінях високих Карпат.

Пробігали секунди . . . хвилини.
В залітиша. І раптом — салют.
Чорна ніч. Міліційні частини
Вирушали в таємний маршрут.

II

Проснувсь ранок. Згасає багаття.
Кругом хлопці, мов духи нічні.
Смаглі лиця палають завзяттям,
Загартовані в довгій борні.

Хто ж юнак цей з важким скорострілом,
В сині очі всю далеч бере? —
Друг Орленко з весняним поривом —
Українського степу орел.

Де Орленко — там герці звитяжні,
Там для ворога — смертний удар!
Ще недавно він визволив в'язнів,
Крізь тюремний провівши пожар.

Раз зумів ешелон зупинити —
Налетівши, як смерч, з верховин.
Немалий арсенал там був скритий.
Все здобув революції син.

Він слідить — зором пильним і впертим.
Близь дорога снується вужем. . .
“Ну і що, як прийдеться умерти?”* —
Хтось завів із повстанців тихцем.

“Друже сотнику! — мовив Орленко, —
Гляньте вниз — ген палає пожар.
Десь гуркочуть гранати далеко. —
Чи не досить батькам нашим кар?

“Друже сотнику! Хочу я взяти
Із собою лише десять стрільців!
Чайже краще життя своє дати,
Ніж терпіти наругу катів.”

Розшумілись ялиці уранці,
Багряницею обрій яснів,
Наче тіні — герої-повстанці —
Серед зойку, плачу і вогнів.

*Повстанська пісня.

Рокотав скоростріл, і гранати
Вибухали пекельним вогнем.
“Геть, займанці! кати! супостати!
Бийте, хлопці!” — і знову свинцем.

Встало сонце. Червоне проміння
Із-за лісу котилося вділ.
Тільки попіл. Зчорніле каміння.
І руїни знедолених сіл.

III

Виє хуга пораненим звірем,
Замітає стежки верховин.
Він на стійці в цю ніч з скорострілом,
Де стоять арсенал, магазин.

Зимна жужіль мететься зі скелі.
Стогнуть сосни стривожених гір.
Він, мов привид в намерзлій шинелі,
В тьмяну далеч напружує зір.

Може там, на Полтавщині рідній,
У цю ніч вона снить про любов,
І про далі весняно-блакитні,
Куди милий давно відійшов.

Та нічого! Промчать хуртовини —
Перемога . . . щасливі роки.
Милий усміх, вечірні хвилини,
Щирий стиск молодої руки. . .

Що за тіні підходять таємно
Там з-за скелі? — Вже близько — от-от.
Зупинились. І раптом, нестримно:
“Здайсь, бандите! Бросай пулімйот!”

Ні! У відповідь осами стріли.
У Орленка ж бо друг — скоростріл.
Десь там лайка . . . і в прірву летіли
Бездиханні грабіжники сіл.

“Ви хотіли живого спіймати
Мене в руки? Без крові, без втрат?
Ось, хапайте! Хапайте гранати,
Це лиш частка жорстоких відплат!”

Знявся вихор, подув заметіллю.
І повстанці в атаку пішли.
Загриміли бої в пепредпіллі,
Крики, лайка і зойки зі мли.

Знову тіні . . . і хуга завзята. —
В скорострілі набоїв нема.
Загриміла під дубом граната!
Жар у серці . . . ітиша німа.

. . . Вже повстанці в боях недалеко.
Ось і сотник летить Буревій!
Тут набої! А де ж це Орленко? —
Скоростріл ось. І він . . . неживий.

Епілог

Шумлять сосни по дебрах і горах.
В ніч, як місяць у хмари пірне —
Чути зойки в ярах і дібровах,
Коли привид, мов ява, майне.

Чорні тіні виходять, і з шумом
Линуть в прірву з прокльоном в устах;
Бо стойть хтось на варті під дубом
З скорострілом в заклялих руках.

ДО КРИТИКА

Поглянувши на кілька речень,
Не знайдеш тут модерних форм,
Лиш душу щиру, молодечу,
Що рвалась линути орлом.

Цей перший літ — останній, може.
Тож не суди непевних нот.
Це друзям лиш тендітні рожі,
За юну кров, за дні Голгот.

Пісні юности

ДО МУЗИ

Згадай мені
Про давні дні,
О, музо легококрила.
І знов згадай
Про рідний край,
Де зріла юна сила. —
Тоді заснуть світи чужі,
І стане легше на душі.

СВІТАНОК

— Цвірінь, цвірінь, — бриняТЬ діброви.
— Цвірінь! цвірінь! — дзвенить в садах.
Сходяче сонце пурпурове
Цілує роси на квітках.

Рожева даль з блакиттю грає.
Вже вогкість трав вітрець підняв.
А я, твій друг, весняний раю,
Стрічаю розцвіт мого дня!

ВЕСНА, ЮНАЧЕ!

Іди крізь день пахучими полями,
Дивись в блакить, барвисту далечінь,
Напийся вітру спраглими устами,
Простуй туди, де легко тане тінь.

Твій дух міцний, орлиний, юний друже!
Всесильна юнь у цей бадьорий час! —
Ти навіть можеш у брудній калюжі
Знайти іскристе золото, алмаз.

Піди у даль! Почуй весняну ліру!
Що грає радістю і зве тебе: “лети!”
Люби життя. Покинь гірку зневіру.
Линь до висот — до світлої мети!

ВЕСНЯНЕ

Гойдає гілля вітерець.
Радіють міліони серць!
Душа п'яніє в ароматах!
Схиливсь до сну сріблястий день
Під звук гармонії пісень
Невтомних співаків крилатих.

Уже сузір'я мерехтить.
Ти ж обіцяла хоч на мить
Прийти на зустріч в сад надвечір.
Я жду тебе у тишині. . .
Десь чую кроки вже дрібні.
І грають струни молодечі!

ПД ЗВУКИ ГІТАРИ

При місячнім сяйві, на тихім бульварі,
У пізню вже пору я з нею стояв.
Мелодію ніжну хтось грав на гітарі,
І пісню ласкаву тужливо співав.

Як мило блукати в осяяній ночі!
Які ж це хвилини у юнім житті,
Коли поглядаєш у очі дівочі,
Коли приголублюєш кучері ті.

“Тебе моє серце кохає віддавна.
Розлука з тобою — безкрайня печаль.”
Таке говорила чорнява Розанна,
І очі сіяли, неначе кришталь. . .

У щиріх обіймах я чув її щічки.
Від них був сп'янілий, немов від вина.
І чарам кохання липневої нічки
Я стиха всміхався, всміхалась вона.

Шептали осики спросоння, і тільки
У тиші хтось злегка по струнах вдаряв.
А місяць дивився на нас з-поза гілки,
І сяяла ясно північна зоря.

В КАБАРЕТИ

Тут фокстрот, і розніжене танго,
І притемнене світло бліде.
А чужинка всміхається п'янко,
До моїх притулившись грудей.

Що там простір, весна у цвітінні?
Ї очі — бездонна блакить,
Тож навіщо пісні слов'яні,
Коли любо гітара бринить?

Всюди лица похмільно рум'яні,
Тъмяний погляд з-під мружених вій. . .
Доливайте ще більше шампану,
Грайте танго коханій моїй.

Загублені квіти

РІДНІЙ

Весна відшуміла за схилами бору,
Осіння задума на все наляга.
Дивлюся з печаллю у далеч сувору,
І мрію про тебе, моя дорога.

Щось вітер шепоче в серпанку прозорім,
Бринить сумовито у вітах ялин.
Чи чуєш, голубко, як битий я горем,
Гіркої недолі заблуканий син?

Пригадуєш ночі, моя синьоока,
Ту пісню, яку я для тебе співав?
Нам сяли зорі, і в небо високе
Злітаючи, спів у прощанні стихав. . .

Мандрівцем самотнім шукатиму долі.
Піду у незнане — в далекі світи.
В пораненім серці не згаснеш ніколи —
Зорею для мене сіятимеш ти.

ОСІННІЙ ПРИСМЕРК

Гасне заходу даль пурпурова,
Тонуть в озері тіні нічні.
Ані вітру, ні людського слова —
Тільки плюскають хвилі мені.

Мружу очі в солодкім спочинку.
Ніби грає в тумані рояль,
Наче голос твій, мрійна чужинко,
Мене кличе і будить печаль.

За морями вже щастя весняне,
Я і досі не здібав мети.
Ти від мене пішла у незнане,
Щоб ніколи назад не прийти.

ОСІННІ РЯДКИ

Чом не спиться мені у ці ночі осінні?
Чому вітер-бунтар за вікном в голосінні?

Чому ліра душі більше грати не хоче?
Кого ждуть з далини мої втомлені очі?

Не зривати мені вже весняної рути,
Солов'я у гаю мені більше не чути. . .

Безнадія лягла на безсонні повіки, —
Свою юну любов я утратив навіки.

I ЗНОВУ ОСІНЬ . . .

І знову осінь. Знов сльотливі ночі.
Зів'яле листя б'є в моє вікно.
Чи гляну знов колись у сині очі?
Чи стріну усміх, втрачений давно?

Було просила: "Хоч листа, коханий!
Зустрінь, коли приїду в місто знов."
Прости, далека! Час цей довгожданий
Розвіяв нам загублену любов.

Твій біль я чув, коли востаннє руку
Подав тобі. Пішов трудним шляхом. . .
В моєму серці каяття і мука.
Сльотлива осінь плаче за вікном.

ПЕРШІ СНІЖИНКИ

Л. Г.

Спадають тихенько з небесного дна
На брук почорнілий сніжини.
Можливо в цю пору сидиш край вікна,
І mrієш про далеч чужинну.

З лицем помарнілим, гадаєш: “чи він
Живий? Чи здоровий коханий?
Чи вернеться знову з далеких країн,
Як вечір настане весняний?”

Пригадуєш стрічі у тихім гаю,
Як ми, опустивши повіки,
Про дружбу тоді говорили свою,
На вірність поклявши навіки.

При перших сніжинах згадаєш усе:
І весни, і стрічі, кохана.
При споминах-мріях палає лице,
А в серці — незгоена рана.

МОЇ НЕЗАБУТНІЙ

Чи ще досі сумуєш сама?
Крізь віконце мене виглядаєш?
Десь надворі лютує зима —
Хуртовина сліди замітає.

Часто бачу в тривожному сні
Твої очі і сльози, як перли.
Але знаю: розбурхані дні
Нашу стежку навіки затерли.

Під зоряним небом Алберти

В АЛБЕРТІ

Ясніють, мов сталь, над Албертою зорі.
П'янкий аромат розіллявся з ланів.
Затихли комбайнни у жовтому морі,
В задумі над озером ліс занімів.

Дивлюсь у простори — на поле безмежне.
І думкою лину у давні часи:
Ввижаються пущі і дикі племена.
Колись піонер корчував тут ліси.

Ось рівне шосе. Залізнична дорога,
З Атлантику в Тихий біжить океан.
Зі змагом людини іде перемога,
І праці всетворчій співає пеан!

ВЕЧІР У БЕНФІ

Гігантам скелястим шле усміх сузір'я.
На шпиллях рудавих спиняю свій зір.
І дихає свіжо п'янке надвечір'я,
Дрімає мовчазно утомлений бір.

В ґранітах німих — зачарована стежа:
Здається, що поки пробудиться день —
На поклик до бою всютишу збентежать
Хвилюючі крики смаглявих племен.

ПОНЕР

Поема

“Давно, любий сину,
Давно то було,
Я хату покинув
І рідне село.

Чи бачиш лани ці?
Родючі поля? —
Тут гнулисъ ялици
І вихор гуляв.

“Лиш пущі і трави —
Де спиниться зір.
Де хатку я ставив —
Там вив лише звір.

Ми потом кропили —
І праліс малів.
Лягли мої сили
У чорній ріллі.” —

Враз кашель старечий,
І голос замовк.
Зігнулися плечі,
А волос — сніжок.

Лиш очі сіяють
З-під брів сивини,
Немов зберігають
Ще юнь давнини.

Над озером тиша.
Сиджу тут із ним.
Ген вітер колише
Колоссям густим.

— Втомуились, дідусю? —
Я тихо спитав.
Він нишком всміхнувся —
Здригнули уста.

Затих його спомин, —
Я слухав би ще.
Вже сонячний промінь
За обрієм щез.

Дивлюся навколо —
Так любо чогось!
Ген церква і школа,
Ось фарма його.

Не він вже — нащадки
Працюють тепер.
Усюди достатки —
Труд злидні затер.

І сосни уперто,
Мов шепчуть водно:
“Ex, юна Алберто,
Нова сторона.” —

За морем, за синім,
Де бір відшумів,
Знайшов я святині
Моїх земляків. . .

“Вже пізно — йду далі.” —
Старий проказав.
На щоки запалі
Скотилася сльоза.

Ось місяць розплився
По озері всім.
Дідусь мій підвівся —
І рушив у дім.

— “Добраніч, дідусю,
Прожийте ще вік!” —
Подибав . . . Зігнувшись,
За пагорком зник.

5.7.55.

ЗОРЯНА ДАЛЬ

Погасла десь печаль напівзабута.
Пройшли у тінь: проклять, руїни дні.
І знов в душі цвіте бузок і рута,
І знов у жилах кров пливс сильніш.

Озерна смуга, скелями окута!
Ліси дрімучі, прерії рясні!
О, краю див! — Нікому не збегнути
Твоїх стихій у зірній тишині.

Коли по скелях знявшися угору,
Дивлюсь у далеч тиху, неозору —
Я мов би чую в тиші пісню ніжну.

В мозольній праці, поки не засну —
Співай же, музо, про мою вітчизну!
Вішуй народам радісну весну!

ЗМІСТ

	Стор.
Мої пісні	7
Світ і краса.....	8
Елегія	9
Могили незнаних (містерія).....	10
Осінь	12
Імпровізація	13
В безнадійності.....	14
Тихше вийте, вітри!	15
Відшуміла в незнане.....	16
Доля	17
Туга	18
Сумні свідки	19
Буття	20
Над Атлантиком.....	21
Поетові	22

У ВОГНІ ПРОМЕТЕЯ-ТИТАНА

Україна	25
1 Листопада	26
Вони ідуть.....	27
Вчора і сьогодні.....	28
До батька.....	29
Повстанець (балаща).....	30
До критика	36

ПІСНІ ЮНОСТИ

До музи	39
Світанок	40
Весна, юначе!	41
Весняне	42
Під звуки гітари.....	43
В кабареті	44

ЗАГУБЛЕНІ КВІТИ

	Стор.
Рідній	47
Осінній присмерк	48
Осінні рядки	49
I знову осінь.	50
Перші сніжинки	51
Моїй незабутній	52

ПІД ЗОРЯНИМ НЕБОМ АЛБЕРТИ

В Алберті.....	55
Вечір у Бенфі.....	56
Піонер (поема)	57
Зоряна даль	60

За літературну консультацію вдячний
п. Б. Олександрову.

Складаю щиру подяку моїм Друзям і
Приятелям за матеріальну допомогу у ви-
данні цієї збірки.

Автор.

